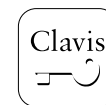

OPERATIE
BLOEMENBUURT

Hannah Aukes

OPERATIE *Bloemenbuurt*

met illustraties van
Gertie Jaquet

Geschreven vanuit mijn hart, voor alle kinderen

Operatie Bloemenbuurt is geschreven in opdracht van basisschool IKC Het Talent in Amsterdam om in de les te praten en te reflecteren over handelen in en buiten de klas. Grote dank gaat uit naar Rutger Liefjijn, Amrana Zaitouni en haar kinderen uit groep 8 (jaar 2020-2021), en alle andere betrokkenen die eraan hebben bijgedragen dat dit boek op deze manier de wereld in kan.

Hannah Aukes
Operatie Bloemenbuurt
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Illustraties: Gertie Jaquet
Omslagontwerp: Studio Clavis
Bron liedtekst p. 18: 'Alles voor niets geweest', Broederliefde
Trefw.: klas, verdraagzaamheid, respect
NUR 283
ISBN 978 90 448 4857 1
D/2023/4124/056
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.hannahaukes.com
www.gertiejaquet.nl

Ergens in de wereld is er een wijk waar heel spannende dingen gebeuren. Die wijk heet de Bloemenbuurt. Vlakbij zijn er voetbalvelden, weilanden en de oever van de Grote Plas. In het centrum bevinden zich winkels, hoge flats en groenstroken met water en bomen. En dan is er nog die lange, grote weg die alles met elkaar verbindt en waar voortdurend auto's en trams rijden.

Midden in de Bloemenbuurt staat een basisschool met kinderen uit landen van over de hele wereld. Sommige zijn geboren in Nepal, Eritrea of Colombia, andere gewoon in de Bloemenbuurt. Veel van hun ouders of grootouders komen uit Marokko, Turkije of Suriname. De school in de Bloemenbuurt is de wereld in het klein.

De klas van juf Sacha is dat ook. Juf Sacha geeft les aan groep 8. Haar klas bestaat uit 23 leerlingen van elf en twaalf jaar oud.

In juf Sacha's klas zit Narumi, een meisje dat heel goed is in ballet. Een klasgenoot van haar, Joesoef, bezoekt graag zijn oom, omdat die hem alles vertelt over planten en bloemen. Joesoef kijkt iedere avond naar het Jeugdjournaal en droomt over de dag waarop er geen oorlog meer zal zijn in het land waaruit hij vluchtte. Nog een meisje uit juf Sacha's klas is Marjet, die dol op bakken is en haar inspiratie haalt uit online-instructiefilmpjes. Ook Serkan zit bij juf Sacha in de klas. Hem zie je vooral op het voetbalveld, want voetballen vindt hij echt het allerleukste wat er bestaat.

In juf Sacha's klas zitten 23 verschillende kinderen, die elk een eigen verhaal hebben.

Op een dag gebeurt er iets dat al hun verhalen samenbrengt.

Naam: Serkan

Leeftijd: 12

Hobby's: voetballen, op vakantie gaan

Lievelingskleur: Zwart

Later word ik: profvoetballer, sowieso

BFF: BFF? Da's voor meisjes. Miguel is mijn bro!

Trots op: dat ik goed kan voetballen

Grootste wens: dat mama beter wordt

Favoriete vakantie land: Turkije, mijn opa en oma wonen daar

Als Serkan die envelop niet op de keukentafel had zien liggen, stond hij nu niet in deze maffe portiek. Er zat een hoge ziekenhuisrekening in voor zijn moeder.

Ik doe gewoon een paar klusjes voor Jessin, dacht Serkan. En als ik genoeg verdiend heb om die rekening te helpen betalen, dan stop ik weer.

ALS MAMA BETER IS

Serkan voelde zijn hart bonzen. Het klopte veel sneller dan op een gewone dag. Klop, klop. Klop, klop. Klop, klop. Hoelang stond hij hier nu al? Skinny had toch gezegd dat hij in dit halletje moest wachten? Serkan kon niet veel langer blijven, het duurde niet lang meer voor de school begon.

Op de grond lagen vertrapte blikjes en een halflege colafles, en het rook naar iets zuurs. Bah! Maar Serkan had besloten dat hij niet langer nee kon zeggen tegen Jessin.

Serkan had Jessin nog nooit gezien. Een jongen uit zijn voetbalteam had verteld dat Jessin groot was, nergens bang voor en dat hij altijd de nieuwste sportschoenen droeg.

Op een dag vroeg een jongen ineens aan Serkan of hij iets wilde regelen voor Jessin. Skinny, noemden ze die jongen. Waarschijnlijk omdat hij zo dun was. Serkan zei nee. En toen Skinny het nog eens vroeg, zei Serkan weer nee.

Maar toen vond hij die rekening van het ziekenhuis. Er stonden heel wat moeilijke woorden in, zoals 'mammografie', en 'echo en punctie.' Serkan googelde het eerste woord. 'Een mammografie is een röntgenfoto van je borsten.' Daarna volgde een tekst over de ziekte waar zijn vriendjes elke dag naar verwezen in hun scheldwoorden. Alsof het niets was. Maar nu kreeg het woord 'kanker' ineens een heel andere lading ...

Mammografie. Mama. Kanker?

En toen vroeg Skinny voor een derde keer aan Serkan of hij snel geld wilde verdienen.

Serkan keek vanuit de portiek naar het aangrenzende pleintje, waar een zwerm meeuwen rondcirkelde. De vogels zweefden, waren vrij. Serkan keek naar hun vliegspel. Was ik maar een vogel, dacht hij. Dan had ik vast geen buikpijn. Of zorgen!

Het plan had simpel geleken, maar sinds hij eraan had deelgenomen, waren zijn zorgen alleen maar gegroeid. Hij had pepermuntrop moeten stelen uit de winkel van meneer Polat. Langwerpige witte dropjes die eruitzagen als schoolkrijtjes en zo ook genoemd werden. Een andere jongen die voor Jessin werkte, had in de gaten gehouden of Serkan de drop echt jatte en niet kocht van zijn zakgeld. Op die manier moest Serkan bewijzen dat hij lef had.

Klusje één.

Binnenkort zou hij een pakje sigaretten voor ze moeten stelen. Ook met muntsmaak.

Klusje twee.

Bij het derde klusje zou hij geld krijgen. Serkan wist nog niet om wat voor klusje het ging. Maar Skinny had beloofd dat het hem 25 euro zou opbrengen. Een mooie bijdrage in mama's ziekenhuis-kosten! Hoeveel klusjes zou Serkan nog moeten doen? Wanneer hij het volledige bedrag door 25 euro deelde, duizelde het hem. Papa werkte als conciërge en soms verdiende hij een centje bij in de fietswinkel van Serkans oom. Maar aan het einde van de maand ging Serkan altijd met zijn moeder naar de voedselbank voor eten en soms voor kleren. Serkan wist maar al te goed dat zijn ouders die rekening nooit zouden kunnen betalen. Serkan was de oudste thuis, dus als iemand moest bijspringen, dan was hij het wel!

Maar ach, die goeie meneer Polat. Serkan kende de winkelier al sinds hij een kleuter was. De oude man stak hem vaak wat extra's

toe, omdat hij wist dat ze het bij Serkan thuis niet breed hadden.

En nu stond Serkan in de portiek met iets wat hij had meegenomen uit zijn winkel, zonder het te betalen of te krijgen. Hij had het gestolen van meneer Polat, die altijd aardig voor hem was!

Met zijn mouw veegde Serkan zijn voorhoofd af. Hij had niet verwacht dat het stelen van een zak drop zo rottig zou voelen. Hoe zou hij dan later die sigaretten kunnen jatten? Ze lagen achter de toonbank in een kast die op slot zat, en alleen meneer Polat had de sleutel.

Serkans trui plakte aan zijn rug, klam van het zweet. *Hij* was het natuurlijk die zuur rook! Was het maar een doodgewone dag, zuchtte Serkan. En was mama maar niet ziek!

‘Goedemorgen,’ groette juf Sacha, toen Serkan de klas binnenglipte. Ze keek naar de klok boven de deur. ‘Alles goed, jongen? Je bent later dan gewoonlijk. Ga maar snel zitten. Ik wilde net de weekopdracht uitleggen.’

Serkan knikte en liep naar zijn tafel, achteraan in de klas.

Meestal zei hij niet veel. Hoe minder andere kinderen over hem wisten, hoe stoerder hij zich voelde. En hoe veiliger hij zich waande. Samira uit zijn klas was daarentegen een echte flapuit. Meisjes konden zoveel praten, ongelooflijk! Maar soms was hij weleens jaloers op meisjes. Ze kletsten de oren van je hoofd, maar ze lachten ook veel.

Serkan kwam stilaan op adem na zijn sprintje van de portiek naar de school. Rustig keek hij de klas rond. Daar zat Miguel, zijn *mattie*², en Joesoef, de betweter. Amara, de streber, en ... Narumi. Serkan was heel erg verliefd op Narumi. Maar dat ging hij zeker niet vertellen aan anderen! Hij zocht rustig naar zijn eigen moment

om zijn liefde aan haar te laten blijken.

Ooit zou hij met haar trouwen. Ze was niet Turks, maar zijn moeder zou haar vast ook heel lief vinden.

Serkan had het al helemaal uitgedacht. Hij zou een goede baan vinden met een vast contract, zodat hij een mooi huis voor haar kon kopen. Ook hun kinderen zouden nooit iets tekortkomen. Hij zou Narumi meenemen op huwelijksreis naar Turkije, zodat ze samen de hele dag lekkere hapjes konden eten op een handdoek op het strand. Ze zouden zwemmen in de Zwarte Zee en rondtoeren met zijn snelle auto. En de bruiloft, die was dan in Nederland. Familie van over de hele wereld zou overkomen om het te vieren! Haar familie uit Japan en de zijne uit Turkije. Zelfs opa Mehmet.

Maar eerst moest Serkan sparen, en snel ook. Want als mama ziek was, kon ze misschien niet naar de bruiloft komen. Wat had trouwen dan nog voor zin?

De stem van juf Sacha haalde Serkan uit zijn dagdromerij. ‘Jullie gaan een verhaal vertellen,’ legde juf Sacha uit. ‘Je mag het opschrijven of een tekening, powerpointpresentatie of filmpje maken.’

Juf Sacha wees naar het bord. ‘De titel van de opdracht is: “Als ... dan.” Bedenk een verhaal bij de zin: *Als* dit gebeurt, *dan* ... Jullie hebben er tot donderdag de tijd voor. Vanaf dan presenteren we het aan elkaar in de klas. Ik ben heel benieuwd. Veel succes!’

Een presentatie houden? Dat was wel het laatste waar Serkan zin in had. Hij had al genoeg aan zijn hoofd. Amara stelde vragen over de opdracht, zodat ze zich zo goed mogelijk kon voorbereiden. Maar Serkan dacht aan Jessin en Skinny. Die laatste was vanochtend niet komen opdagen. Wat kon dat betekenen?

Serkans gedachten dwaalden voortdurend af naar wat er in zijn rugzak zat, die naast zijn sporttas op de grond lag. De gestolen drop.

Die avond rende Serkan de longen uit zijn lijf op het voetbalveld. De trainer riep zijn jongens naar de dug-out. ‘Gasten, hoe vaak moet ik het nog zeggen? Niet egotrippen, maar afgeven die bal!’

‘Ja, maar ik dacht dat ik ’m wel kon halen,’ pruilde Serkans teamgenoot.

‘Wees wijzer. Gebruik dat koppie.’ De trainer tikte met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd. ‘Heb je Serkan niet gezien? Die stond helemaal vrij.’ Hij keek naar Serkan. ‘Goed de ruimte opgezocht, jongen. Klasse.’

Serkan glunderde. Voetbal was het belangrijkste in zijn leven. Op zijn familie na dan, die kwam op de eerste plaats. Op de derde stond Narumi.

‘Maar je moet ook laten horen dat je er bent, Serkan,’ vervolgde de trainer. ‘Maak duidelijk waar jij staat. Jongens, voor de zoveelste keer: communiceer met elkaar. Werk samen. Alleen op die manier kunnen we die *tjappies*³ van FC Slootwijk verslaan. Zaterdag is dé dag. Vanaf nu wil ik alleen nog maar goede passes zien.’ Hij klapte in zijn handen. ‘*Yallah!*’⁴

Het fijne gevoel dat Serkan daarnet had, verdween en maakte weer plaats voor die stomme knoop in zijn buik. Hij wilde zijn trainer niet teleurstellen. Hij hoorde al bij dit team sinds hij zeven was.

Serkan wilde altijd goed zijn voor mensen die het beste met hem voorhadden. Opa Mehmet zei altijd: ‘Doe goed, dan doet de wereld dat ook voor jou.’ Serkan dacht aan meneer Polat, die altijd goed voor hem was geweest. Had hij wel het juiste gedaan door die zak drop te stelen? Maar daarmee kon hij goed doen voor mama. Zij had zoveel meegemaakt in haar leven. Wat er ook gebeurde, zij bleef altijd sterk. Serkan vond dat hij dat ook moest doen. Sterke jongens zorgen voor

hun mama’s, toch? Maar waarom had hij dan zo’n buikpijn?

Serkans teamgenoten renden het veld al op voor het laatste partijtje van vandaag. De trainer keek naar Serkan. ‘Ga je nog trainen of hoe zit dat?’ Hij knipoogde. ‘Serkan,’ ging hij op zachte toon verder. ‘Je weet toch dat je het mij altijd kunt vertellen als iets je dwarszit, hè?’

Serkan duwde met de neus van zijn voetbalschoen in de aarde. Hij knikte.

‘En nu lekker voetballen en geen gesodemierter!’

In het licht van de ledlampen regende het schuine strepen. De lente was in aantocht, maar de zon had zich nog niet veel vertoond. Voor Serkan maakte het niet uit. Wat voor weer het ook was, voor hem was het altijd voetbalweer. Als hij harder trainde, werd hij nóg beter. Dat zou Narumi vast wel merken, want zij hield ook van sport. Ze deed ballet en had zelfs deelgenomen aan de selectie voor een speciale dansacademie. Hoe cool was dat! Soms voetbalde ze mee met de jongens op het schoolplein. Narumi was bijzonder en anders dan alle meisjes die hij kende.

Eventjes was Serkan vergeten wat hem dwarszat. Maar niet voor lang, want Skinny was in aantocht. En Skinny was boos.

Het gebeurde allemaal heel snel. Na het laatste potje voetbal liep Serkan naar zijn fiets. Zijn teamgenoten reden net het terrein af. Hij was nu alleen achter het clubhuis en boog zich over zijn fietsslot. Met een glimlach op zijn gezicht speelde hij in zijn hoofd het mooie slotdoelpunt van het partijtje na. Hij had de bal voorgegeven aan de spits, die daarna een voltreffer maakte in de rechterkruising. Wat een goal!

Op dat moment verscheen Skinny, als een spook in de nacht.

3 Gasten

4 Schiet op!

